

Publicerad 2009-07-03 12:09 av Jonas Pederson

*90-talet.*

## **Livet, del 1**

1994. Höst. Kväll.

Mamma springer upp för trappan, gråtandes. Igen.

Pappa står på nedervåningen och skriker. Igen.

Själv förstår jag ingenting. Igen.

Jag är nog 3 år, kanske har det redan blivit den

elfte oktober, och jag har fyllt 4.

Mina händer är vana att leka med leksaker,

kasta bollar, rita några teckningar.

Nu river dom loss en alldeles

för stor bit papper från toalettrullen.

Min röst är van att prata om tåget som åker

förbi fem gånger om dagen, säga att jag vill ha glass,

att pappa ska leka för jag har tråkigt.

Nu säger den både "gråt inte" och "förlåt".

"Förlåt, det är mitt fel, jag ska flytta så ni blir glada."

Igen.

Mamma förklarar så lugnt och sansat hon kan,

att det inte är mitt fel, och att det heller aldrig

har varit mitt fel. Själv kan jag inte förstå.

Om det inte är mitt fel,

hur ska jag då kunna göra något åt det?

Eftersom det övergår mitt förstånd,

går det helt enkelt inte in i huvudet,

och passerar mig. Jag vet att hon

sagt sådär förut, många gånger, men det hjälper inte.

Jag förstår ändå inte. "Okej", säger jag,

och fortsätter torka hennes tårar med min

alldeles för stora tuss av toalettpapper.

Mamma ligger kvar i hennes och pappas dubbelsäng.

Den har snusfläckar, färska och gamla.

Pappa snusar alltid även när han går och lägger sig.

Det vet jag.

På nåt sätt tycker jag det känns angenämt,

det känns som en sån sak en pappa gör.  
Men allt vad jag lär mig att en pappa ska göra är fel.  
Det vet jag inte, inte än.

Jag går ner för trappan, och pappa står i köket.  
Som många gånger tidigare står han och mumlar.  
Då är han lugn, och känns inte läskig.  
Det är värre när han skriker, om saker jag inte förstår.  
Det är som ett helt annat språk.  
Jag vet att det är svenska, jag har hört orden på TV,  
men meningarna verkar inte hänga ihop.  
Men han har iallafall slutat skrika för den här gången.  
Han ser till höger och upptäcker mig. Ett smalt leende  
letar sig fram på hans läppar, men det försvinner snabbt.  
Han ser bara oroad ut.  
Kanske till och med lite rädd.  
"Varför gråter mamma?", frågar jag. Det är nog möjligt  
att en tår letar sig fram ner för mitt öga.  
Någonstans har jag redan börjat inse att det här inte är  
vad en familj ska vara. Det är ett slags tungt tryck.  
Det känns som när man är mörkrädd på kvällen,  
och skuggorna ser ut som hemska monster.  
Då känner man sig också tryckt. Fast detta är hela tiden.  
Utan skuggor.  
Jag undrar lite lojt om pappa kanske är en skugga?  
Jag skruvar på huvudet och ser på honom  
från några olika vinklar.  
Men nä, han ser ut som en vanlig människa.

"Mamma gråter för att vi har pratat lite", säger han.  
"Om saker som du inte är gammal nog att förstå."  
"När är jag gammal nog?  
Jag vill veta varför mamma gråter."  
"Jag vet, Jonas."  
Han vänder sig om, mot diskhon, och fortsätter mumla.  
Det är nästan ohörbart, men jag tror det är såna  
där meningar som inte jag riktigt tycker hänger ihop.  
Ännu en gång.

Jag går upp på mitt rum och ritar.  
Tåget åker förbi därnere, jag ställer mig på min stol

för att se det från fönstret. Regnet piskar utanför,  
och det är svart. Tåget åker förbi, snabbt och kraftfullt.  
Ett brutet ljus som virvlar förbi, och är sedan snabbt borta.  
Jag hoppar ner från stolen och ner på golvet.  
Sedan sätter jag mig och slår sönder  
en av mina favoritleksaker, med en hammare  
jag tagit från pappas verktygslåda.  
Jag vill vara som pappa.  
Kanske vill jag också förstöra något.  
Inte för sakens skull, utan för att vara som pappa.  
Förstöra något, helt enkelt.  
Sådär som jag börjat misstänka att pappa förstör mamma.  
Så kan jag säga förlåt sen, och så slutar pappa också.

Men tåget får åka förbi många,  
många gånger till, innan pappa slutar.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jonas Pederson med Poeter.se id #16906 innehar upphovsrätten